

kompetente Lov er præceptive i den Forstand, at de ikke kan fraviges ved Forbehold i Befordringsaftalen eller i øvrigt ved Aftaler forud for Skaden, jfr. § 32.

Det tilføjes i øvrigt, at Betydningen af Konventionens Art. 28 maa blive, at Danmark maa være forpligtet til ikke at indgaa Traktater med Ikke-Konventionsstater om Fuldbyrkelse her i Landet af Domme i Luftbefordringssager, hvorimod det positive Spørgsmaal om Anerkendelse og Fuldbyrkelse af Domme fra andre Konventionsstater ikke er omhandlet i Konventionen.

ad § 29.

Til Afværgelse af den her i Overensstemmelse med Konventionens Art. 29, 1. Stk., hjemlede korte Forældelse kræves, at Sag er rejst inden de to Aar; hertil hører, at Forligsindkaldelse eller Stævning er indleveret til Berømmelse, jfr. Retsplejelovens § 279, 1. Stk., eller at der mod den ansvarlige er foretaget andre Retsskridt, f. Eks. Arrest.

Det erindres derhos, at § 29 maa antages at være uanvendelig, hvor Skaden er sket under de i § 25 omhandlede Betingelser; her vil alene de sædvanlige Forældelsesregler kunne paaberaabes, jfr. herved § 16 i Lov Nr. 127 af 15. April 1930 om Ikrafttræden af Borgerlig Straffelov m. m. Det sidste gælder ogsaa, hvor Kravet ikke rejses mod *Befordrer*en, men mod *Afsender*en efter Udkastets §§ 10 eller 16.

ad § 30.

Hvis en Befordring, der efter Befordringsaftalen er at anse som een Befordring, skal udføres af flere Befordrere efter hinanden, gælder Udkastets Bestemmelser — uagtet Aftalen kun er indgaaet med den første af dem — ogsaa i Forhold til hver af de følgende for den Del af Befordringens Vedkommende, som det paa-hviler ham at udføre.

Hvad enten det drejer sig om Befordring af rejsende, Rejsegods eller Gods, vil derfor i Tilfælde af Skade Krav efter Udkastet kunne rejses mod den Befordrer, paa hvis Strækning den skadegørende Begivenhed er indtruffet.

Om overhovedet nogen anden kan gøres ansvarlig, beror ved Personbefordring udelukkende paa Indholdet af den med den første Befordrer truffne Aftale, og man har derfor fundet det uforment at optage en Udtalelse derom i Udkastet, saaledes som sket i Konventionens Art. 30, 2. Stk.

Ved Befordring af Rejsegods eller Gods har man derimod under Hensyn til de Vanskeligheder, der kan være forbundet med Beviset for, paa hvilken Strækning Skaden er indtraadt, fundet det rimeligt præceptivt at fastslaa, at Afsenderen og den til Godsets Udlevering berettigede, jfr. §§ 12 og 13, foruden til den, paa hvis Strækning Skaden er voldt, altid kan holde sig henholdsvis til første og sidste Befordrer.

Der vil saaledes altid være een, og bortset fra Bevisvanskeligheder to, som Ansvarer efter Udkastet kan gøres gældende mod, og efter § 30 in fine hæfter disse to solidarisk.

Udkastet indeholder ingen Bestemmelser om Spørgsmaalet om Regres mellem de forskellige Befordrere.

Sammensat Befordring.

ad § 31.

Om denne Paragraf, ved hvis 1. Stk. erindres Regelen i § 18, 2. Stk., kan i øvrigt henvises til Bemærkningerne ovenfor ad §§ 1, 3, 4 og 8.

Det tilføjes, at der ikke her er Plads for den i Konventionens Art. 31, 1. Stk. in fine, indeholdte Begrænsning, da Udkastet ikke blot omfatter den i Konventionen omhandlede Luftfart, jfr. nedenfor ad § 33.

Særlige Bestemmelser.

ad § 32.

Med Hensyn til den i første Stykke indeholdte Begrænsning i Aftalefriheden, der gaar ud over, hvad man i øvrigt i dansk Ret vilde antage, idet den ogsaa omfatter Tilfælde, hvor Vedtagelsen om en anden kompetent Lov ikke vilde medføre Tilside-sættelsen af præceptive Forskrifter, kan i